

„Edinost“

izhaja dvakrat na dan, razen nedelj in praznikov, zjutraj in zvečer ob 7. uri. O ponedeljkih in po praznikih izhaja ob 9. uri zjutraj.

Naročnina znaša:

Obe izdaji na leto gl. 21.—
Za samo večerno izdajo „ 12.—
Za pol leta, četrta leta in na mesec razmerno.

Naročnino je plačevati naprej. Na naročbe brez priložene naročnine se uprava ne ozira.

Na drobno se prodajajo v Trstu zjutraj številke po 3 nvč. večerne številke po 4 nvč.; ponedeljske zjutraj številke po 2 nvč. Izven Trsta po 1 nvč. več.

EDINOST

(Večerno izdanje.)

GLASILO POLITIČNEGA DRUŠTVA „EDINOST“ ZA PRIMORSKO.

Telefon št. 870.

4 nvč.

V „Edinosti“ je moč!

Oglasi

se računajo po vrstah v petitu. Za večkratno naročilo s primernim popustom. Poslana, osmrtnice in javne zahvale, domači oglasi itd. se računajo po pogodbi.

Vsi dopisi naj se pošiljajo uredništvu. Ne frankovani dopisi se ne sprejemajo. Rokopisi se ne vračajo.

Naročnino, reklamacije in oglase sprejema upravnništvo. Naročnino in oglase je plačevati loco Trst.

Uredništvo in tiskarna se nahajata v ulici Carintia št. 12. Upravnništvo, odpravnništvo in sprejemanje inseratov v ulici Molin piccolo št. 3, II. nadstr.

Izdajatelj in odgovorni urednik Fran Godnik.

Lastnik konsorcij lista „Edinost“.

Natisnila tiskarna konsorcija lista „Edinost“ v Trstu.

Brzjavna in telefonična poročila.

(Novejše vesti.)

Budimpešta 4. (Zbornica poslancev.) Ko je bil potrjen zapisnik zadnje seje, ki je bila v torek, se je nadaljevalo z glasovanji po imenih, ki so bila na dnevnem redu. Po enkratnem glasovanju se je seja zaključila. Prihodnja seja v torek.

Pariz 4. Quesnay de Beaurepaire izjavlja v »Echo de Paris«, da se objavijo popolnoma vsa pisma preiskovalne komisije v aferi Dreyfus, ki sestoji iz treh sodnikov kasacijskega sodišča. V pogovoru z nekim sodelavcem »Journala« je Beaurepaire izrekel menenje, da prinese energična preiskava, katero je odredil justični minister Lebret, novih dejstev, katera namerja odkriti on. »Journal« pravi, da je pooblaščen v izjavo, da je kasacijsko sodišče opustilo menenje, da je Esterhazy pisec bordereau-a. Listi zahtevajo pojasnila glede poslednje obtožbe Beaurepaire-a in da se naj — ako treba — uvede sodna preiskava proti slednjemu.

Pariz 4. (Poročilo »Agence Havas«.) O odhodu Roehforta in njegovih prijateljev iz Marzila v Algir, je bilo hrupnih prizorov. Od hotela do obrežja se je nabralo velikansko število ljudi. Na voz so metali cvetlice, toda priletelo je tudi nekaj kamenja. Prišlo je do tepežev. Policija je aretirala nekoliko nemirnežev. Dva municipalna svetnika sta bila ranjena.

Bruselj 4. List »Patriote« javlja vest, da so se Mahisti polastili Nedjas-a.

Bruselj 4. »Etoile Belge« poroča, da je Lothaire natepel rod ljudožercev Bunyjev tako, da so isti prosili, naj se sklene mir.

Bellgrad 4. Kralj Aleksander je izrekel knezu bolgarskemu Ferdinandu z gorkimi besedami svoje sožalje. Tudi kralj Milan mu je izrekel sožalje. Na pogrebnih slavnostih bo zastopal kralja

Aleksandra njegov oče. Odredilo se je dvajsetnevno dvorno žalovanje.

Položaj slovanske duhovščine v škofiji tržaško-koperski

postaja hujši od dne do dne. »Udari pastirja in razkrope se ovce«. Ta rek Zveličarjev hoče italijanska loža porabiti, da izvede svoje protiverske in irredentovske sklepe. »Poitalijančimo šolo in cerkev in izpolnijo se nam naši visoki nameni.« To je edina srčna želja njihova. A ker se jim slovanska duhovščina, svesta si svojega velikega poklica, odločno upira, zagnali so svojo najnovejšo bojno »parolo«: »proč s to duhovščino!«

»Naša presveta dolžnost je sedaj, da napremo vse možne sile, da vskratimo moči temu sovražniku, t. j. slovanski duhovščini, da ga decimiramo, da mu omejimo delovanje. In ker se cerkev noče odpovedati svojim dušnim pastirjem, ne moremo to izvršiti drugače, nego da nadomestimo slovanske duhovnike z italijanskimi.« Tako je pisalo glasilo lože, »Indipendente« v Trstu od dne 27. avgusta l. 1898. Tako je sklenila loža, tako tudi izpolnjuje.

Poglejmo najnovejše dogodke v tem oziru! V kateri drugi namen se je ustanovilo društvo sv. Nazarija v Kopru, nego v ta, da se pripravijo mladeniči, ki naj bi enkrat nadomestili slovansko duhovščino?! Drugače gotovo ne bi dajala frama-zonska »Lega« svojih letnih prispevkov! Čemu ustanovitev italijanskih kapelanij v Rojanu, Bar-kovljah in v Šklednju? Zakaj si je prisvojil naj-novejši čas tržaški magistrat pravico imenovanja kapelana-subsidiarja v mestni bolnišnici, katerega je pred nastavljal le škofijski ordinarijat?! Čemu je mestni magistrat nekaterim župnikom svojega miš-

ljenja svojevoljno zvišal plačilo, dočim jo je svoje-časno zaustavil slovenskemu duhovniku, ki je vestno in v zadovoljnost župljanov oboje narodnosti o-pravljaj svoje dolžnosti?! Zakaj si je Piranska ob-čina pridržala pravico imenovanja kapelana v sicer potrebni, na novo ustanovljeni kapelaniji: Siciole v Piranski okolici, kjer biva ogromno število slo-venskega ljudstva, in kjer je imenovan kapelan, ki je sicer vešč slovensčini, ki pa vendar noče spovedo-vati svojih vernih slovenske narodnosti v njih ma-terinem jeziku? Take kapelane je vendar do naj-novejega časa imenovala le sama škofija!

Čemu se je hotelo, proti kanoničnemu pravu in proti vednosti lastnega župnika, odtrgati del župnije Korte z slovenskim ljudstvom in ga dode-jati k tej novi kapelaniji?! In ko so dosegli zvi-jačeno, da so pristojne oblasti potrdile to srčno željo njihovo, in jim je župnik v Kortah, doznavši o tem, odločno prekrižal vse njihove že sklenjene račune, zakaj sovražstvo in jeza proti njemu?! Zakaj je temu župniku deželni odbor v Poreču zaustavil plačilo, oziroma protizakonito uničil nje-govo dotacijo?! A isti deželni odbor noče uniče-vati sklepov italijanskih občin za podpiranje dru-štva sv. Nazarija in za ustanovitev kapelanije po njegovem ukusu, ampak jih še podpira, a župniku, ki vrši svojo dolžnost, ne privoščja niti zasluženega plačila!

Značilno je posebno to, da se je temu go-spodu, ki služi komaj 6 let in vrši vedno vestno svojo službo, že dvakrat zaustavilo plačilo: nekdanj kakor kapelanu v Rojanu od mestnega ma-gistrata v Trstu in sedaj kakor župniku v Kortah od dež. odbora v Poreču!!

Tako lahko sprevidi slehern, le količkaj raz-soden človek, kako je jela najnovejši čas loža v Primorju praktično izvajati svojo »presveto dolžnost«:

je zdela pot do cela nepoznana; obotavljal se je, čutil je, kako ga nekaj boli v sreč.

Še nekoliko korakov in ostal je pred vratmi.

Potrkal je boječ, in po navadnem »Naprej!« je vstopil v hišo. Stal je pred — njo.

Pozdravil jo je, podal ji roko; ona njemu tudi, pa — mrzlo. — Prvi hip je zarudela, kmalu pa obledela.

Iz sobe je prišla nje stara mama. Bila mu je uljudna, povabila ga je takoj v sobo, njej pa na-ročila, naj prinese česa na mizo.

Sedel je pri mizi s staro mamico. Ista ga je izpraševala radovedno o tem in onem, nje pa ni bilo v sobo — pripravljala je južino.

Nestrpno mu je bilo sedeti se samo stanko. Ustajal je in sedal, slednjič pa je prišla v sobo tudi »ona« in donesla južino.

Prisela je k mizi le na nagovarjanje in pro-šnjo. Sedela je zamišljeno, odgovorila le na kratko, vpraševala pa nič.

Naposled jo je prosil, naj bi šla žnjim v ku-kinjo, ker bi jo rad nekaj prašal. Udala se je in mu sledila.

Bila sta sama

— »Sem pozabila....«

— »Ni mogoče!«

— »Vendar je, glava mi je pozabljiva.«

— »Ni mogoče, pozabila bi na prvo, drugo; ali na tretje ne. Povej resnice.«

PODLISTEK.

Pretrgana vez.

Spisal *.*.

Manjkalo je le še deset minut in ker je imel več zavojev, je najel izvoščeka, da ga sprovede na postajo.

Na stroju je zažvižgalo in on se je odvel v svoj rojstni kraj, da med svojo proslavi sveti večer.

Doma ga je težko pričakovala stara ženica, ki pa ni bila njegova mati; bila mu je le krušna mati, a ljubila ga je kakor svojega sina.

Vlak je žvižgal zopet, in se ustavil in on je stopil z voza. Korakaje po cesti ni mislil na pomemljivost svetega večera, ni mislil na polnočnico, in tudi ne na ubogo starko, ki ga je težko pričakovala. Mislil je pa na neko drugo bitje, katero obišče naslednji dan.

»Kako da mi vendar ni odpisala že na tri moja pisma? Morda jih ni prejela: ali so se zgubila na pošti, ali jih je prej dobil v roke kakov nevoščljivec in jih raztrgal? Pa to ni mogoče, eno naj bi se že zgubilo, ali dve, ali tri —.«

Tako je premišljeval sam z seboj in iskal vzroka njenemu molčanju.

Starka se ga je razveselila močno, ko je stopil v hišo. Hitro je položila na mizo slastno

večerjo in pristavila tudi steklenico dobrega vina, on pa jej je izročil daril za praznike: raz-novrstnih slaščic in peciva.

»No saj se me vendar še kdo spominja«, do-stavila je starka odvijaje papirje.

Njemu niso jedi nič kaj dišale. Starka ga je morala siliti, a on se je izgovarjal, kakor je vedel in znal. »Jaz pojdem k polnočnici« je dejal, »jutri ne morem k maši, odidem zgodaj.«

»Morda pojdeš na O« je vprašala starka dobrohotno.

»Da, mamica, težko da bi se vrnil jutri«, je dostavil Rade.

»Da bi se vendar enkrat zgodilo«, je dodala starka napolnivši mu čašo.

Zvon se je glasil in vabil verne na častenja Vsedobrega Očeta.

Tudi Rade se je bližal zamišljeno hramu božjemu.

Po dovršenem sv. opraviilu podal se je takoj k počitku. Sanjal je veliko, vso noč je imel opravi-la — žnjo!

Drugo jutro je ustal zgodaj, se napravil, po-zdravil starko in odšel.

Po dolgi poti zagledal je hišico, kjer je bi-vala — ona! Čim bližje je prihajal, tem tesneje mu je bilo pri sreč. Kolikokrat že je prihajal in od-hajal po tej poti! Vselej je bil vesel in poln go-rečih želja, ki jih je gojil do nje, a sedaj se mu

zatirati slovansko duhovščino škofije in je nado-meščati z italijansko po svojem okusu!

Potrebno je, da bi naši zastopniki na Du-naju spregovorili odločno besedo tudi v tem oziru.

Državni zbor je sicer razgnan, kakor je za-sluzil, vendar mislim, da bi se našla primerna pri-lika za tako resno in odločno besedo.

Iz zlate Prage.

(Izv. dopis).

A. Za sedaj je zaključena afëra Biberle-Linhart. Prvi je obsojen, drugi mrtev. In kaj ima kdo od tega?

Linhart je bil nada in ponos svojih starišev, ki so pričakovali od njega, da jim bo pomagal o svojem času. Nesreča je hotela drugače.

Biberle ima sedaj tudi uničeno eksistenco. Tri mesece strogega zaporu so mu prisodili. Pra-vijo, da je simpatičen človek. Oba sta žrtvi raz-divjanega narodnega šovinizma, ki se tako umetno goji po časopisih, ki ima svojo »moralno« podlago v zastrupljenem našem parlamentu. Narodna ne-strpnost ima v našem parlamentu lepih roditeljev: Schönenererja, Wolfa, Irota in — vseučiliškega profesorja, moža z nožem v roki, glasovitega Pferscheja.

Kako pa naj se izboljšajo odnošaji med obema narodnostima v Pragi, na Češkem sploh, če je tu takih vzgojiteljev a la Pfersche?! Saj je ta čin Biberla prav za prav nujna posledica nazorov nemških veljakov. Spominjam se govora dra. Ep-pingerja v lanskem zasedanju češkega zbora, ko je pravil, razpravljal o praških nemirih in izgre-dih, da si človek najbolje sam napravi pravico — z revolverjem in sabljo v roki...

Ako se tako godi na zeleni veji, česa naj pričakujemo od suhe?! Ako se bo nadaljevalo v tem smislu — kam pa pridemo?!

Češko dijaštvo, združeno v »Slaviji«, je nedavno sklenilo resolucijo, v kateri se po-zivlje boljši, inteligentnejši del nemškega visoko-šolstva, naj si podajo roko nad nacionalnim fanatizmom, naj skušajo vplivati na svoje tovariše, da se tako omeje izgrede, napravi nekaj modus vivendi.

To izjavo so natisnili nemški in češki listi. Prvi je niti glosovali niso, dasi so bili indirektno pozvani na to.

Drugi, češki, pa so se v večini izrekli zoper tako izjavo, češ, da nasprotuje narodnemu ponosu, časti češkega dijaštva. Najbolj se srde »Národní Listy«. Tudi večji del dijaštva je obsodil ono re-solucijo. Dunajski »Akademický spolek« se zopet strinja z »Slavijo«.

Po mojem menenju se mora le odobravati nastop »Slavije«. Pokazalo se je tu zopet, na ka-teri strani — na češki ali nemški — je boljše dijaštvo. Priznati se mora, da to ni sramotilno, če je »Slavija« začela inicijativo v tem košljivem po-

ložaju; pač pa priča to dovolj o takozvani nemški »viši vrednosti«, če še do danes ni odgovora na ta poziv, če nemški listi »Bohemia«, »Tag-blatt« praški in dr. znova šušujejo in dražijo. Mislim, da se na tak način, kakor postopa sedaj »Slavija«, bolje brani narodna čast, nego z raznimi čepicami in trikolorami. To so spoznali tudi staročeški časopi-si, »Politik«, »Hlas Národa« in drugi.

Res je, da drugače ne dosežemo nikdar miru.

Del češkega dijaštva hoče ustanoviti novo društvo »Student«, katerega členi bodo nosili od-znake po analogiji nemških burševskih. Kako bo to neki pomirjevalno vplivalo na napete razmere?

Če se slovanski dijaki bolj emancipujemo od burševskih navad in razvad, boljše bo!

DOPISI.

Iz materijske občine, začetkom febru-varja 1899. (Izv. dopis). [Zakašnjeno vsled obilice gradiva].

Stari ljudje pravijo, da že 50 let ni bilo tako slabega leta, kakor je to. Kdor ne verjame, se lahko prepriča, koliko beda in nadloga tareta ljudstvo v tem kraju radi slabe letine, povzročene po veliki suši v poletnem času. V minolem po-letju ni bilo dežja cele 4 mesece. In v nas je dosti, da par tednov ni dežja: že je grozna suša. Zgorelo je vse, celo z drevja je padalo listje. Le-tina je bila tako slaba, da že v mesecu avgustu ni bila več krompirja. Ubogi ljudje niso imeli ničesar, z čemer bi mogli sititi svoje otročiče.

Vlada nam je pošiljala komisije za to in ono, za tretje in za četrto. Nam pa se zdi, da vlada niti ne slutiti, kako komisijo bi morala poslati v naše tužne in bedne kraje. Komisija naj bi po-gledala v prazne kleti in shrambe, da bi se pre-pričala in bi potem razmišljala: od česa naj se preživi to ubogo ljudstvo, od česa naj plačuje davke, kako naj opravlja druge potrebe, kako naj oblači družino, od česa naj plačuje dolgove in obresti od dolgov itd. itd.? Naš kmet je v takih zadregah, da niti dihati ne more več. Pred-lanskim na upanje, lani na upanje, letos na upanje: Kam pridemo — kdo bo dal? Pravijo, da bode skoro konec sveta — pri naš je že!

In tam gori v državnem zboru se pripravajo in se ravsaajo z — volkovi. Sem doli naj bi se ozrli, v to tužno pokrajino, v bedno Istro, ki umira lakote po nekaterih krajih! Tu bode mo-rala vlada preskrbeti kakega zasluzka! Železnica po zapadni Istri je zagotovljena. Tu treba reči odločno besedo, da bode ua tem delu služil do-mačin in ne — tuji Italijan! Ali tudi ta železnica! Vozila bode najbrže prazne vozove. Ona pa, ki so jo hoteli naši poslanci, se ne zgradi.

Poleg vsega tega nam je pa še manjkalo šolskih taks, katere so nam naprtili brezvestni laški gospodje. Z čem naj plačajo ljudje krone za

Ko jo je prašal, zakaj mu ni povedala tega že poprej, mu je odgovorila:

»Ker sem se bala«.

»Mene si se bala? O kako krivo si sodila. Mene si se bala, ki te tako ljubim in te bodem ljubil do konca svojih dni. Ti, ki se si mi uglo-bila v sree, da te nihče ne izruje več iz njega, nego sama — smrt. — Ti, ki sem te gledal v sanjah, ki sem te imel vedno pred očmi. O kako si se va-rala, deklica, Ti si še premalo poznala značaj onega, kateremu si danes prizadela seklačo rano. — Torej ostaneš pri tem, kar si dejala?«

»Da«, glasil se je kratki odgovor njeni.

»Da«, o ti usodni »da«! Misli sem, da me osrečiš, a sedaj me moriš!«

Ni je vpraševal dalje. Želel jej je sreče, že-lel, da bi jej bila vsaka stopinja — blagoslovljena.

Pozdravil jo je britkostno in jej zatrdil, da jo ohrani v svojem spominu za vedno. »Z Bogom ostani! Bodi zdrava!, ker ne morem biti srečen jaz, pa bodi ti, dekle!«

Stisnil jej je še enkrat roko, dal jej zadnji »Z Bogom!« in jo šel.

Lepa, tiha noč je bila, a mrzla. Luna je si-jala na nebu v polnem svitu in obsevala je vso naravo. Njemu pa se je zdela ta noč temna, njemu je bilo, kakor da se vspenja nad njim turobno, mračno obzorje.

— vzgojo?! Ako ima oče 4—5 otrok, od kod naj jemlje?! Če proda vso letino, ne skupi toliko. Kaj pa bodo jedli?! Ali ni to konec sveta?! A vrhu tega nisem niti omenjal drugih deželnih in občinskih doklad. Če kje drugje, velja pač tu obupni vsklik: umirajoči vas pozdravljajo!!

Politični pregled.

TRST, 6. februvarija 1899.

K položaju. Iz parlamentarnih krogov pi-šejo: Zdi se, da je prišlo do jako dalekosež-nih dogovorov med grofom Thunom in izvrševalnim odborom desnice. Prvi je obljubil, da bode tudi v neparlamentarni dobi vladal v duhu desnice in da ostane z istim v do-tiki. Izvrševalni odbor pa mu je soglasno izrekel svoje zaupanje. Posebno vzradoščeni seveda niso tudi na desni vsled odloženja državnega zbora. Le s tem jednim so zadovoljni, da ne treba jemati na-se odij glasovanja za nagodbo. To pa je gotovo, da so na leviči jako pobiti. Tega ne more prikriti niti bojoviti govor, katerega se poslužujejo nemške opozicijske stranke v svojem vkupnem progasu, ki so ga izdali ravnokar. Naj se le vrtijo kolikor ho-čejo, to jedno je vendar jasno, da so svojo obstruk-cijo bili ustrelili strašnega kozla in se osmešili. Obstrukcija ni dosegla prav ničesar. Jezikovne na-redbe obstoje še vedno in poskus, da bi zaustavili kolo države, je ponesrečil popolnoma. In večina je tudi ostala solidarna. Naravno torej, da je na le-viçi vse nezadovoljno. Posebno pa »mali« ljudje. V državnem zboru so seveda veliki gospodje, čim pa so se povrnili domov, so zopet zelo mali. In še celó, ako je prišel brez vspehov! To boli seveda.

Vest, ki jo je bila prinesla »N. Fr. Presse«, da bode namreč grof Thun vse svoje odredbe, ki jih izda na podlagi § 14., predlagal izvrševalnemu odboru desnice v odobrenje, je bila popolnoma zla-gana v ta namen, da bi odgovornost za vse vla-dine čine padala tudi na večino.

»Information« meni, da je pričakovati nekoliko administrativnih odredb Čehom in Sloven-cem v prilog — zlasti po osebnih spremembah na viših mestih — sicer pa da ni misliti na daleko-sežne politične spremembe.

Deželni zbori se skličejo na spomlad, državni zbor pa gotovo še le v pozno jesen. Dotlej se bode vladalo na podlagi § 14. S tem instrumentom se reši tudi nagodbeno vprašanje.

Tuji se čudijo našim tiskovnim raz-meram. Povodom poročila, ki ga je prinesel tu-kajšnji list »Le pense Slave« o hrvatsko-slovenskem shodu na Trsatu se je g. H. Gaidoz, ravnatelj na šoli visokih nauk v Parizu, obrnil do urednika rečenega lista s prošnjo, naj bi mu raztolmačil, da-li je bila na shodu odločena kaka akcija glede po-litičnega jedinstva Hrvatov in Slovencev, ter da bi mu raztolmačil, kako bi se dalo doseči to zjedinje-nje v jedno državno skupino, dokler imajo Hrvatje in Slovenci različen književni jezik. Ob isti priliki se je g. Gaidoz vrlo začudil, ko je našel v jedni številki nekaj belega prostora z napisom: zaplenjeno! Prosil je torej urednika, naj mu raztolmači, kako prihajo to in kakov modus operandi velja pri nas o zaplenuvanju časopisov. »Pensee slave« je od-govoril na razsežno. Seveda ne treba praviti kako je odgovoril. Saj je znano, kakov je ta modus ope-randi. No, glavna stvar je, da je slavni Francoz poučen sedaj o našem tiskovnem zakonu. Zadovoljni pa moramo biti, da se je vnanji svet jel zanimati za naše stvari. Nam pa bodi to v pouk, koliko moralne opore bi mi lahko imeli, ako bi vnanji svet pridneje obveščali in poučevali o naših razmerah!

Ruski nasvet Slovanom avstro-oger-skim. Predlog generala Bogoljubova glede vse-slovenske matice jel se je pretresati bolj in bolj. Tega predloga se tiče odprto pismo v »Kijevskem slovu«, v katerem pismu pravi pisec, da je bil de-set let urednikom v Avstro-Ogerski, a trideset let v Rusiji, da torej dobro pozna težave in potrebe vseh Slovanov. Po njegovem menenju ne treba v Rusiji skrbeti ni za Slované na Turškem, ni za one v Nemčiji, ni za one v Italiji. Za one na Turškem zrto ne, ker jim ne preti nevarnost raznoredenja, za one druge in tretje v Nemčiji in Italiji pa zato ne, ker jih ni več možno ohraniti pred narodno smrtjo. (! Ured »Edinosti«.) Pač pa živi v

— Molk. — — —

— »Prosim, govori!«

— — — Molk — — —

— »Bodi odkritosrčna, in govori!«

Zopet molk, naposled pa: »Ni sem hotela«.

To je izgovorila težko, boječe, tiho.

— »Nisi hotela?« Torej ljubiš in hraniš v svojem sredu družega, Tvoja volja torej ti je brani-la, privoščiti mi kratkega odgovora«.

Ona mu je zatrjevala, da ne pozna in da ne ljubi nikogar družega, toda da želi pretrgati vsako nadaljno vez med njima in posebno vez ljubezni, ker rekla je, da ga več ne — ljubi!

Zadnje besede je izgovorila boječe in skoraj nerazumljivo. V zadregi je svalkala robe predpa-snika. Očesi, oni lepi, ljubeznjivi očesi, je upirala neprestano v tla. Njene rudeče ustnice se niso ga-nile, in sople je globoko.

On je neprestano ponavljal v duhu one grenke besede; obrnil se je v stran, da tako zakrije bo-lestni izraz na svojem obrazu. Ni jej hotel poka-zati svoje boli. Zamišljen in omamljen je stal on pred njo. »Osoda, nesrečna osoda«, začel je po daljšem molčanju, »ki me spremljaš na vseh potih življenja že od prve ure. Neprestano se igraš z menoj in me premetavaš kakor razburjeni val drobno orehovo lupino. S čim sem se vendar pregrešil, da me tako mučiš, da se tako maščuješ nad menoj?!«

Avstro-Ogerski 20 milijonov Slovanov. Po številu jih je dosti, ali — ne žive zdržema in zato so oslajeni. Te Slovane je možno rešiti, ako hoče Rusija, sosebno paruska inteligenca. »Kaj treba torej storiti? Treba, da prično na Dunaju izhajati nemške novine, ki bi vso pažnjo svojo posvečale slovanskim vprašanjem, ki bi bile pisane odločno in dobro, ki bi imele veliko število čitateljev, ki bi dan za dnevom opozarjale na tožbe in potrebe svojih prijateljev, ki bi avstro-ogerske Slovane neprestano poučevale o Rusiji, ki bi bile neodvisne od slovanskih strank avstrijsko-ogerskih, katere poslednje so danes obupne, a jutri bodo posuženjski plazile pred Nemci — kajti suženj je potuhnen in neiskren. Po »Obzoru«.

Domače vesti.

85. rojstni dan biskupa Strossmayerja. Minole sobote je biskup Josip Juraj Strossmayer praznoval svoj 85. rojstni dan ob polni duševni in telesni kreposti. Klub zjedinjene opozicije v hrvatskem saboru je doposlal temu velikemu možu nastopno brzojavko: »Povodom rojstnega dne Vaše ekscelence moli hrvatska deželnozborska opozicija k Bogu, da bi Vašo ekscelenco še dolgo ohranil v najboljem zdravju, v blagor cerkve in Hrvatske.«

In v blagor vsega Slovanstva — bi pristavili še mi iz polne duše.

Laški poslanci. Iz okolice nam pišejo: Pred volitvami v državni zbor kar ni hotelo potihniti slavlje po vsem laškem časopisju na čast novim laškim državnoborskim zastopnikom. Vsa njih glasila so dan za dnem navdušeno besedo dokazovala lahkovernim laškim čitateljem, do kake visoke stopinje privedejo laški poslanci vse laški misleče ljudstvo; dokazovala so, kako bodo morali na Dunaju upoštevati laške glasove, kako bodo na rokah nosili na Dunaju laške poslance. Predno so šli na Dunaj, govorilo se je po Trstu, da se pridružijo Mladočehom. Mi smo se jim smejali. Šli so na Dunaj in od tam poročali o velikanskih uspehih: kako se jim vse klanja, kako jih hočejo vsi imeti, a oni si nočejo vezati rok — in — mi smo se smejali zopet, kajti dunajski dopisnik »Edinosti« nam je sporočil, kako žalostno ulogo igrajo gori, kako se ližejo Badeniju, kako desnici, kako levici — a da pri vsem tem jih nihče ne mara! Mi smo se smejali, a laška glasila so trobila v svet, kako se vse trese pred laškimi zastopniki — in smejali smo se zopet in zopet.

Da smo imeli prav, ker smo se smejali prav iz sreče, dokazuje nam najlepše glavno laško glasilo, ki pravi sedaj — kasno sicer — po dveh letih — kar smo mi pravili že od davna — to glasilo nam pravi, kako se Nemci niso niti zmenili za laške poslance, da se ni zmenila za nje vlada, da jih tudi Slovani niso prav nič poštovali. In mi naj se ne smejemo?

Trobili so nadalje v svet, da oni bodo nasprotno vsaki avstrijski vladi, oni da hočejo nastopati odločno, neizprosno, a na zadnjem shodu županov se je zgodilo, da je drž. posl. Cambon milo prosil Thuna, naj vsprejme te ljube laške poslance v večino, ker oni mu bodo najbolj zvesti in najponižnejši služabniki.

Vidite torej, kako imenitno ulogo igrajo laški šjori na Dunaju! To so vam v resnici pravi junaki, katerim se mora čuditi ves svet. No, čuditi se jim mora, ker vedno skrbe za to, da se jim prav iz sreče smejemo mi in z nami vsi avstrijski narodi. O Menelik, o Menelik, zakaj si jih tudi ti tako neusmiljeno — naklestil?!

Ples društva veteranov se je vršil v soboto 4. t. m. v gledišču »Armonia«. Po tradicijonelnem običaju daja tukajšnje veteransko društvo vsako leto v predpustu svoj društveni ples, ki se zmirom vrši in izvrši v mirljubni zabavi in v nekaljenem veselju. Tako je bilo tudi letos. Gledišče je bilo okusno odičeno z cesarskimi in drugimi zastavami in z raznobojnimi rožami. V sredi pod odrom je stal cesarjev kip, obkrožen po lepo razvrščenih eksotičnih rastlinah. Ples je počastilo mnogo deputacij raznih slovenskih in italijanskih društev, v znak, da vživa veteransko društvo mnogo simpatij. Ob zvokih društvene godbe vrtelo se je mlado in — staro veselo in z vnebo do pozno v noč, oziroma do ranega jutra. Splošna sodba je bila

ta, da se je tudi letošnji ples izvršil v vso čast društva veteranov.

Ne postajemo radi tendenciozni, zlasti o takih prilikah ne. In tudi s to-le opazko, ki jo hočemo napraviti, nimamo najmanjšega namena, da bi komu kaj očitali ali da bi delali kakove rekrimnacije. Čemu tudi, ko vidimo in opazamo, da se je v vodstvu tega društva spremenilo marsikaj — na bolje?! Torej ne z ozirom na razmere v tem društvu samem, ampak v označenju naših splošnih narodnostnih, še bolj pa političnih razmer, konstatujemo tu, da na plesu društva, ki predstavlja nekako utelesnjenje avstrijske misli in avstrijskega patrijotizma, je bilo občinstva najmanj po $\frac{3}{4}$ slovensko! Na vseh straneh si čul le slovensko govorico. Zlasti pa ne vemo, da-li bi bili med udeleženci našli 20 oseb italijanske narodnosti. Nismo mogli drugače, nego da smo zabeležili to dejstvo.

Lože za »Sokolovo maskarado« se prodaja v pisarni dra. Gregorina. Opozarjamo na to, ker nas učijo skušnje od lanskega leta, kako nejevoljni so oni, ki žele kako določeno ložo, a je ne morejo več dobiti. Vsakdo naj se požuri o pravem času in zadovoljeno mu bode. Vabila se bodo razpošiljala jutri.

Ples trgovskih pomočnikov, ki se je vršil včeraj v redutni dvorani gledališča »Politeama«, se je povzdignil do zares sijajnega slavlja. To je bil zopet dokaz, kako se širi naše slovensko-socijalno življenje v vse sloje. Ume se, da spregovorimo obširneje o tej narodni veselici.

Pevsko društvo »Lipa« v Bazovici priredi v nedeljo dne 12. t. m. prvo svojo veselico s petjem, glasbo, deklamacijo, igro in plesom v prostorih gostilne pri »Lipi«. Natanjčni spored objavimo pravočasno. Na tej veselici nastopi prvič tudi mešani zbor pevskega društva »Slovan« iz Padrič.

Slovensko delavsko stavbno društvo v Ljubljani pridno deluje. Dosedaj je postavilo devet hišic za delavce. Sedaj si je društvo priskrbelo zopet nov prostor, na katerem postavi 31 hiš. Tacega slovenskega društva bilo bi treba tudi v Trstu, kjer bi našlo zelo hvaležno polje.

Opravičeni zapleni. V soboto sta bila zaplenjena »Indipendente« in »Piccolo della Sera«. Po vsej pravici. Napisala sta oba eno in isto in tako lopovščino, kakoršnje so zmožni le ljudje, ki sovražijo — resnico iz vse črne duše svoje in ki so vrgli od sebe vse, kar znači — poštenega novinarja. V dotičnih dveh noticah se najdražteje kaže vsa moralna propalost laškega novinstva. Morda pride prilika, ko bomo smeli govoriti o dotični aferi.

Zopet prispevek k poglavju o Jezikovni ravnopravnosti na naših sodiščih. Pišejo nam: Da kapacitete oziroma velike (?) glave ne prisojajo našemu jeziku nikake veljave, to je že znano; da istim podrejene glave hodijo po isti poti, je tudi znano. O tem nam priča nastopni slučaj, ki se je dogodil prav v tem hipu. V pisarno nekega tukajšnjega odvetnika je donesel eksekucijski organ, kateri ima sestavljati zapisnike o izvršenih rubežnih, na vso pravdo in tudi rubežen, (kar se je vse vršilo v slovenskem jeziku) zapisnik, sestavljen v italijanskem jeziku. Torej krona justici v našem materinem jeziku naj bi bili italijanski zapisniki! Ko je bil dotični sodni organ, eksekutor — menda Nemece po rodu — opozorjen na to, da je to protizakonito, postal je mož uprav aroganten, na kar pa nismo reagovali, ampak mislili smo si z Horacem: »Ridiculus mus etc.«

Kaj bi se zgodilo v Italiji, če bi kdo na čisto italijansko pravdo sestavil razsodbo v angleškem jeziku?! Pa čemu treba toli drznih prispevkov, ko ima blizu okoli sebe toliko »dobrega«?! Vprašajmo raje: kaj bi bilo, ako bi v Avstriji na čisto italijansko pravdo izdali slovensko razsodbo?!

Že skrajni čas bi bil, da bi se jeli nameščati taki uradniki, ki bi bili zmožni tudi tistemu jeziku, ki je lasten večini davkoplačevalcev v teh provincijah, kar bi odgovarjalo božjim in državnim zakonom in duhu sedanje dobe.

Štajerske novice. Narodna slovenska tvrdka Pehani, Lorber in tov. v Žaleu je prešla v roke znanega celjskega Julija Rakuseha, ki je srdit nemčur. Žalostno! — Blizo Polzele se je dne 23. m. m. obesil brambovski vojak iz celjske vojašnice, Franc Kolšek. To je sedaj v kratkem času že drug samomor iz obeh celjskih vojašnic. — Ob okrajni

cesti Sevnica-Planina se je dne 25. m. m. udrla velikanska pečina, ki je zasula cesto na dotičnem mestu. — 80-letnice svojega življenja je dne 30. m. m. obhajal prelat L. Orožen v Mariboru. Jubilar je znan po svetu po svojih kronikah lavantinske škofije. — V Ptaju se bodo kmalo vršile volitve v občinski zastup. Slovenci, na noge! — Prošnje za dvojezične poštne pečate se pridno pošiljajo trgovskemu ministerstvu in to z uspehom.

„Tate“ pojva, ti-le meni jo zares! Praška »Politik« je priobčila te dni nastopno izberno označanje naših italijanskih politikov:

»Liberalci Nemci menda nimajo pravega veselja se svojimi italijanskimi prijatelji. Z veliko samosvetnostjo je napovedal »Club italiano«, da sedaj prestopi v neizprosno opozicijo proti ministerstvu Thunovemu, a je napovedal to s tem, da je odposlal deputacijo — do istega grofa Thuna, da bi ga omehčal. To pa je že posebna metoda vojevanja! Obstrukcionisti pač ne morejo biti posebno navdušeni za tako hrabro postopanje signorov. Mi ne vemo, kolikokrat že se je žugalo s tem, da se tudi Italijani pridružijo najnoveji taktiki Nemecev. In sedaj, ko se je zgodilo to formalno, se je zapričela vojna z — romanjem do istega ministerskega predsednika, kateremu so hoteli toli silno imponovati! To nas spominja zgodbe z nekim Židom, katerega so neprestano dražili v neki družbi in ki je na vsako očitiranje svaril: »Dajte mi mir, vam pravim; jaz imam sinu. Ako pojdem ponj, gorje vam.« Ko pa le ni pomagalo tudi to svarilo, dvignil se je svarilec, pohitel v vojašnico in je res privlekel svojega sina, vojaka.

Pa tudi to ni pomagalo. Zbadanje je trajalo dalje in prišel je trenotek, ko naj bi sin pokazal svoje junaštvo. Vojak je poslušal nekaj časa, potem pa so je obrnil do svojega očeta, mené: »Tate, pojva, ti-le meni jo zares!« In potem sta ona sama zapustila pozorišče!«

Čitateljem menda ne treba praviti, da so bili naši italijanski politiki, oni ki so prišli pomagat programom Nemecev, ki pa so rešili svojo veliko nalogo s tem, da so — spomnivši se reka, da je previdnost boljši del junaštva — menili: »Nemški »tate«, umaknimo se, ti-le meni jo zares!«

Porotna sodišča. Letošnje zasedanje porotnega sodišča v Trstu se prične dne 30. marca o 9. uri predpoludne. V Gorici prične dne 13. marca o 9. uri predpoludne izredno zasedanje, porotnega sodišča.

Neka čudna bolezen se je pojavila pred kratkim na Pečinah na Goriškem. V kratkem času je zbolelo in umrlo 5 oseb, 4 možki in 1 ženska. Prej so bili zdravi, ali ko so zboleli ni nobeden živel dalje nego 4 dni. Štirje so bili sicer že v precej visoki starosti, le eden je bil mlad. Ker pa so bili še čvrsti vsi, je vsekakor čudno, da jih je smrt pobrala tako naglo.

Ogenj v novem deželnem poslopju v Ljubljani. V četrtek po noči je v novem deželnem poslopju nastal požar. V slavnostni dvorani katero slikajo sedaj, so o osuševanju zatrosili delavci ogenj, ki je napravil škode 4—5000 gl., ker so slike in stukature zelo poškodovane.

Umrljivost v Trstu. Od nedelje dne 22. januarja do včerajšnje sobote, 28. januarja, umrlo je 58 možkih in 49 ženskih, skupno 107 oseb. Lansko leto je umrlo ta teden 100 oseb. Doba umrljivosti je bila: 30 do 1 leta, 18 do 5 let, 5 do 20 let, 5 do 30 let, 9 do 40 let, 14 do 60 let, 21 do 80 let, 4 čez 80 let. Povprečno znaša umrljivost ta teden 33.5 od tisoč. Vzrok smrti so bile posebno naslednje bolezni: sušica v 11, bolezni v sapnikih v 25, vnetje čev v 1 od navedenih 107 slučajev. Minoli teden je umrlo na škrlatici 2, za davico 3, za oslovskem kašljem 1, za legarjem v trebuhu 2 osebi.

Novačenke na Primorskem se bode vršilo po naslednjem redu: A. V Trstu dne 1., 2., 3., 4., 5., 6., 7., 8. in 9. marca. B. Na Goriškem in Gradiščanskem: Gradiška dne 18. marca; Kormin dne 16. in 17. marca; Gorica (mesto) dne 14. in 15. marca; Gorica (okolica) dne 8., 9., 10., 11. in 13. marca; Ajdovščina dne 6. in 7. marca; Kanal dne 3. in 4. marca; Bovec dne 28. aprila; Tolmin dne 24., 25. in 26. aprila; Cerkljevo dne 22. aprila; Sežana dne 23. in 24. marca; Komen dne 20. in 21. marca; Červinjan dne 13., 14. in 15. marca; Tržič dne 10. in 11. marca. C. V Istri: Piran dne 23. in 24. marca; Koper dne

17., 18., 20. in 21. marca; Rovinj dne 19. aprila; Volosko dne 27., 28. in 29. marca; Krk dne 4. in 5. aprila; Čres dne 7. aprila; Lošinj dne 10. aprila; Pulj dne 12., 13., 14. 15. in 17. aprila; Labinj dne 21. in 22. aprila; Poreč dne 25. in 26. aprila; Buje dne 28. in 29. aprila; Buzet dne 9., 10. in 11. marca; Motovun dne 6., 7. in 8. marca; Pazin dne 1., 2., 3. in 4. marca; Podgrad dne 13. in 14. marca.

Pogoji na vožnjo na svetovno razstavo v Parizu. Zadnjič smo priobčili poziv odbora v Ljubljani za udeležbo na svetovni razstavi v Parizu leta 1900. Pogoji so nastopni:

Cena za vožnjo tja in nazaj z vsemi potrebnimi na poti in v Parizu znaša, ako se tekom l. 1899. vplača, 250 gld., leta 1900 pa 260 gld. Vplačuje se lahko v mesečnih obrokih po 15 gld., v četrtletnih obrokih po 45 gld., v poluletnih po 90 gld., ali pa tudi vsa svota na enkrat.

Čas potovanja določil se bo pozneje, posebno, ako bi nameravili Slovenci korporativno v imenu slovenskega naroda nastopiti in obiskati razstavo.

Vse popotovanje ima trajati približno štiri tedne.

Popotovalo se bode kolikor mogoče po dnevi, da bode potovalec mogoče ogledati si tudi druge kraje in mesta, skozi katere se bode popotovalo.

Vsakateremu udeležencu se izroči brezplačno načrt pariškega mesta in razstave s programom potovanja.

Za potrebno hrano, prenočišča voditelje, sploh za vse, kar se na potu potrebuje, skrbi odbor. Stroškov mej potjo nimajo udeleženci nikakih, razun, ako si hoče kdo svojevoljno kaj kupiti.

V Parizu: Vdeležencem se odkažejo v hotelih stanovanja, in sicer kolikor mogoče vsakateremu lastna soba; le družinam se dajo skupne sobe.

Zajutrek, kosilo in večerja so skupni.

Vdeleženci si ogledaje v manjših skupinah in pod vodstvom večjih voditeljev najzanimivejše predmete, galerije, muzeje, itd. v mestu in razstavi.

Nikdo ni navezan na družbo; vsakdo se lahko, ako mu je drago, od nje oddalji.

Na željo udeležencev se bode ogledala tudi mestna okolica.

Pozor! V Pulju se je dogodilo več slučajev legarja (tifa), a zdravniki so konstatovali baje, da je bolezen nastala vsled uživanja »ostrig«. Ljubitelji te delikatese naj bojo torej pozorni.

Okrajna bolniška blagajna. V minolem tednu je bilo prijavljenih 429 novih slučajev bolezni. Ozdravljenimi je bilo proglašanih 366 oseb. V zdravljenju jih je ostalo 1114. Med temi jih je 174, ki so oboleli vsled nezgode. Proti odredbam zdravnikov se je pregrešilo 121 oseb. Podpore se je izplačalo 11029 kron 78 stot.

Trdovraten samomorilec. Minoli četrtek je na Selu na Kranjskem skočil v Ljubljano krojač Jerina iz Ljubljane. Skočil je v vodo trikrat, dvakrat se je skesal, tretjič so ga pa ljudje potegnili iz vode. Še živega so prevedli domov, a v petek na to je umrl.

Izpred deželne sodišča. 41-letni Josip Petrone iz Italije je bil obtožen radi oduševanja, toda sodišče ga je rešilo krivde.

Norec v cerkvi. Včeraj zjutraj ob 8. uri je došel med sv. mašo neki kmečki oblečen človek, ki je začel propovedovati na ves glas proti veri in proti duhovščini. No, kmalo so se uverili, da je mož bolan na umu. Redarji so odvedli siromaka v bolnico na opazovanje.

Mučenje živali. Pišejo nam: Po ulici S. Anastasio v ulico Belvedere št. 17, kjer je skladišče za pomorance, vozijo dan za dnevom težko preobložene voze pomaranč. Ker pa je cesta nekoliko strma in vozovi preobloženi, pomagajo si vozniki s tem, da hudo pretepajo konje. Mnogokrat je zbrano na kupe ljudij, ki gledajo to nevsmiljeno počenjanje. Upamo, da tu poseže policija vmes, ker tako mučenje živalij je naravnost škandalozno.

Različne vesti.

Kako slepci razpoznavajo barve. Prvo vprašanje je seveda, da-li je kdo slep že od rojstva ali pa je oslepel v njegovih ranih letih. Druga je, ako je oslepel v poznejših letih. V tem slučaju si predstavljajo barve kakor nekake slike, katerih se komaj spominja. Oni pa, ki so slepi že od svojega rojstva, ali ki so oslepel v svoji rani mladosti, nimajo niti take pomoči, da bi se mogli sploh predstavljati kakšne so barve, ampak oni si barve sami domišljajo barve na svoj način. O tem predstavljanju barv mnogo pripoveduje neka Ana Poetš, kakor poroča neki list. Ona veli, da jej o tem pomagata sluh in tip, osobito pa sluh. Tako meni ona, da je vse belo ali vsaj jasno-svetlo, kar je hladno in gladko, n. pr. papir, marmornata miza itd. Rumeno barvo si domišlja, kadar sliši govoriti, ali kadar se je dotaknila česa, kar vzbuja v njej neprijeten čut. Siva barva znači pri njej nekaj zamolklega, nejasnega. Temnozeleno barvo si domišlja ona, kadar sliši ali se spominja na kaj dražljivega ali sploh kaj tacega, kar vzbuja človeka. O baržunu n. pr. meni ona vedno, da je zelen. O zlomljenih ali zakriviljenih stvareh meni ona, da so rudeče. Kadar hodi po temnih ulicah in kadar je v sobi, v kateri je mnogo ljudi, predstavlja si močno — intenzivno barvo, dočim na praznih, odprtih mestih sluti belo barvo. Zanimivo je še, kako si slepci predstavljajo ljudi, s katerimi se razgovarjajo. Tako meni Ana Poetš, da je služnica, ki jej je često pripovedovala o duhovih in strahovih, jako črna. Neki dami pa je rekla, da ima rumen glas. Slepci pripisujejo tudi raznim vonjavam različne barve; tako se često sliši od slepcev, da govore: duham rumeno, duham zeleno itd.

Gora se vdira. Iz Airolo na Švicarskem poročajo dne 3. t. m.: Minolo noč se je prebivalstvo zopet ludo prestrašilo. Mogočne skale so se odtrgale od gore Sasso-Rosso in so se strašnim truščem valile nizdolu, vendar je to pot ostala vas nepoškodovana.

Berač — kolesar. Pariški berači so fini tički. Eden izmed njih se je bil prepričal, da njegova obrt v Parizu ne donaja več primernih dohodkov, da bi se moglo veselo živeti žnjimi v svobodnih urah. Pa hajd! iskat boljšega torišča. V krasnih gozdiščih Vincenskih, kamor zahaja dan za dnevom do milijon veselih ljudi, ki imajo tudi sree za trpeče človeštvo, našel je kmalu plodonosno polje svojemu delovanju. S pomočjo bernice je nabiral dokaj milih darov. Na večer pa je poskril palice in drugo orodje svojega »poklica« v grmovju, izvlekel tam hranjenega »konjiča«, na dve kolesi pa! v razkošni Pariz na ponočne zabave. Drugo jutro ga je priušal isti »šarec« zopet na delo. To se je ponavljalo precej časa. Nekega dne pa so otroci, ki so se igrali na trati blizu berača, opazovali njegovo »metamorfoso«, povedali roditeljem, kar so videli in ti so se spustili na lov za beračem. Hromi prosjak je bil dober kolesar, pa bi jim skoraj ušel. Nek kolega — biciklist ga je vendar dospel ter izročil redarstvu.

Grozna nesreča se je dogodila minolo soboto v Miljah. 33-letna Antonija Postojna je kuhala na svojem nizkem ognjišču. Poleg nje je stala nje 5-letna hčerka. Nesreča je hotela, da je nekaj isker odletelo na oblačilce dekletca, vsled česar je

je bilo dekletce v plamenu v tem hipu. Prestrašena mati se je vrgla na otroka, da bi vdušila plamen, ali padla je v nezavesti. Na krik otroka so prihiteli sosede na pomoč. Mati in hči sti hudo opečeni. Obe so preveli v bolnico.

Brzjavna in telefonična poročila.

(Zadnje vesti.)

Dunaj 6. Nj. Velič. česar je zaprisegel danes tajna svetnika barona Aehrenthala in ministra za trgovino, barona Dipaulija.

Dunaj 6. Veeraj je bilo posvetovanje pod predsedstvom cesarjevim. Tega posvetovanja so se udeležili ministra Fejervary in Szechenyi ter poslanec Szell. Konstatovalo se je, da med poročiloma Fejervaryja in Szella o kompromisnih pogajanjih ni nobene razlike.

Gradee 6. Vlada je razpustila zvezo kmetovalcev, kateri je načeloval baron Rokitsky. Kakor vzrok se navaja dejstvo, da je zveza prestopala svoj delokrog. (Baron Rokitsky je ustanovil to zvezo in je s pomočjo iste uvel najživahnejšo agitacijo, da bi izpodkopal tla konservativni stranki. Op. ured.)

Praga 6. Tukaj bode jutri ukupna seja izvrševalnih odborov mladočeške stranke in konservativnega plemstva radi predstoječega zasedanja deželne zbornice. Iz istega vzroka je bil tudi deželni maršal, knez Lobkovic, na Dunaju, kjer je imel posvetovanje z ministerskim predsednikom.

Budimpešta 6. Sodi se, da je pričakovati skoro rešenje krize. Govori se, da prihodnji teden pride cesar semkaj.

Carigrad 6. List »Ikdam« razpravlja o poskusih za vznemirjenje evropskih vilajetov in povdarja tozadevne izjave ruskega vladnega lista, iz katerih je razvidno, da je Rusija oficijelno pozvala Turčijo, naj ukrene potrebne odredbe proti nameranim nemirom, kar je dokazom o prijateljstvu in miroljubju Rusije.

Carigrad 6. Ladija »Kijev« dobrovoljnega brodovja ruskega z novinci in vojnim materijalom na krovu, je včeraj preplula Bospor.

London 6. Reuterjeva pisarna javlja iz Washingtona, da v krogih, ki so naklonjeni mirovni pogodbi, je le malo nade, da se v ponedeljek v senatu najde zadostna večina za pogodbo.

Manila 6. Amerikanski križarji streljajo na ustaše od severne in južne strani. Mesto je mirno. Ženske se odpravljajo na transportne ladje. General Otis je gospodar situacije.

Najnoveja trgovinska vest.

New-York 5. februarja (Izv. brzjav.)
Pšenica za februar 81³/₈ za maj 76³/₈. za marec 79¹/₄ za juli 74³/₈ Koroza za maj 41³/₄. Mast 580.

Dunajska borza dne 6. februarja.		
	predvčeraj	danes
Državni dolg v papirju	101.55	101.60
„ „ v srebru	101.25	101.30
Avstrijska renta v zlatu	119.90	120.10
„ „ v kronah	102.20	102.20
Kreditne akcije	360.10	361.50
London 10 Lsr.	120.45	120.40
20 mark	11.78	11.78
Napoleoni	9.55	9.55 ¹ / ₂
100 italijanskih lir	44.45	44.50

Potrtega srca naznanjamo vsem sorodnikom, prijateljem in znancem, prežalostno vest, da je po dolgi bolezni previden z sv. zakramenti za umirajočce, gospod

Anton Koršič,

ljudski učitelj in posestnik

sinoči ob 11. uri v 43. letu svoje dobe, mirno zaspal v Gospodu.

Pogreb se bode vršil v torek ob 10. uri predpoludne.

V Štjaku, dne 5. februarja 1899.

Fran Josip, Anton Bazilij, Ernesta Justina, otroci.

Karolina Koršič, soproga, Josip Muha, tast, Ferdo Muha, svaki.